

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.300/2013/5.

A Győri Ítéltábla a Dr. Tóth T. Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Presser Zoltán Tibor ügyvéd által képviselt I.r., II.r. és III.r. alperesek ellen vezetői felelősség megállapítása iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2013. szeptember 18. napján kelt 20.G.40.048/2012/36. számú ítéletével szemben az alperesek részéről 39. és 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 15 napon belül a felperesnek 31.750. (Harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 2008. január 15. napján Cg..... cégjegyzékszámom bejegyzett "A" Kft-t (továbbiakban: adós) 2008. január 1-én kelt alapító okirattal alapították az alperesek. Az adós képviselői annak alapításától 2008. szeptember 8. napjáig az I. és a III.r. alperesek voltak, 2008. szeptember 8-tól 2010. szeptember 10. napjáig a II. és a III.r. alperes, végül 2010. szeptember 10. napjától az adós felszámolásának kezdő időpontjáig az adós képviselője az I.r. alperes volt.

A Tatabányai Törvényszék a 6.Fpk.....számú eljárásban jogerősen megállapította adós fizetéseképtelenségét és felszámolását elrendelte. A felszámolás kezdő időpontja: 2011. július 21. napja. Az adóssal szembeni felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igényt jelentett be, amit az adós felszámolója 2011. augusztus 12-én 7.283.721,-Ft összegben, határidőben bejelentett hitelezői igényként igazolta vissza, és „f” kielégítési kategóriában vett nyilvántartásba.

Az elsőfokú eljárásban kirendelt igazságügyi könyvszakértő megállapította, hogy az adós nyilvántartásában szereplő számszaki adatok alapján az adósnál 2009. március 12-én alakult ki a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Ekkor az adós pénztárában jelentős pénzeszköz állt rendelkezésre, amelynek sorsáról az ügyvezetők döntöttek.

Az adóssal szembeni felszámolási eljárásban a hitelezői igények kielégítésére a felszámolási vagyon nem nyújt fedezetet.

A felperes a 2010. június 29-én előterjesztett keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A.§ (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperesek, mint az adós ügyvezetői az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a

hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították. Arra hivatkozott, hogy az alperesek a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós vezető tisztségviselői voltak, de a felszámolást megelőző évek egyikében sem tettek eleget az adós éves beszámolója - külön jogszabályban meghatározott - letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségeiknek, ezért vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét. A felperes az alperesek ellenkérelmére úgy nyilatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék előtti perben a felperes követeléséből az adós 1.153.139,-Ft követelést kifejezetten elismert, ezért a hitelező jogállása fennáll. A kereset elbírálása szempontjából irreleváns, hogy mi okozta az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetét, az egyedüli lényeges körülmény, hogy a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós ügyvezetését az alperesek milyen módon látták el. Hivatkozott arra is, hogy az adós felszámolását az eljáró elsőfokú bíróság - még nem jogerős végzésével - egyszerűsített módon befejezte és megállapította, hogy az adós vagyona hiányában a hitelezők teljes kielégítése megghiúsult.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy a felperes által az adós felszámolása során bejelentett hitelezői igény nagy része vitatott, a felperes által e körben az adós ellen indított per a Fővárosi Törvényszéken 8.G.41.852/2010. ügyszám alatt folyamatban van. Álláspontjuk szerint jelen pernek előkérdése, hogy a felperes hitelezői igénye ténylegesen fennáll-e, vagyis az adóssal szembeni felszámolási eljárásban a felperes egyáltalán hitelezőnek minősül-e, ezért a per tárgyalásának felfüggesztését kérték a fenti per jogerős befejezéséig. Érdemben arra hivatkoztak, hogy az adós projekt cég volt, és az alperesek nagyrészt abból a célból alapították, hogy a felperesnek végezzen fuvarozási feladatokat. A felperesnek az a magatartása, hogy az adósnak fizetett fuvarozási díjakat előzetes értesítés nélkül 20%-os mértékben csökkentette vezetett az adós fizetési képtelen helyzetének a kialakulásához.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperesek, mint az "A" Kft. „f.a.” adós vezető tisztségviselői, a gazdálkodó szervezet fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították. Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 360.104,-Ft perköltséget. Határozatának indokolásában idézve a Cstv. jelen eljárásban alkalmazandó 33/A.§ (1) bekezdését, a (2) bekezdés alapján rámutatott, hogy amennyiben az adós vezetői a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tettek eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Megállapította, hogy a felperes a keresetindításra az adós hitelezőjeként jogosult volt, mert felszámolás idején az minősül hitelezőnek, akinek az adóssal szemben pénz vagy pénzben kifejezhető vagyoni igénye van, amit a felszámoló nyilvántartásba vett. A felperes e törvényi feltételeknek megfelel, bejelentett hitelezői igényét az adós felszámolója nyilvántartásba vette, ezért a felperes perbeli legitimációja körében érdektelen, hogy a felperes és az adós közötti perben a felperes követelésének milyen mértékben ad helyt a bíróság. A perben szerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény alapján megállapította, hogy az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzete 2009. március 12-én következett be. Ennek megállapítása során figyelemmel volt arra, hogy

amennyiben egy gazdálkodó szervezet vagyona (az adós esetében pénzeszköze) nem fedezi a lejárt kötelezettségeit, akkor ésszerűen előre látható, hogy nem lesz képes a kötelezettségeit kielégíteni. A Cstv.33/A.§ (2) bekezdése alapján a konkrét esetben vélelmezni kellett a hitelezői érdekek sérelmét, mert az alperesek nem tettek eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek. Azt pedig az alperesek maguk sem vitatták, hogy adós felszámolása során keletkezett okiratok megfelelően igazolják, hogy az adós hitelezőinek teljes kielégítése meghiúsult. A hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó vélelem megdönthető, de ennek érdekében az alpereseket terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezők érdekeinek megfelelően jártak el. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként a bizonyítékokat a Pp.206.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint értékelve azt állapította meg, hogy az alperesek az elsőfokú bíróság felhívása és figyelmeztetése ellenére sem tudtak eleget tenni e bizonyítási kötelezettségüknek. A II.r. alperes személyes meghallgatása önmagában e tény bizonyítására nem lehet elegendő, ezt meghaladóan pedig az alperesek semmilyen további bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. A fentiek bizonyításának sikertelenségét az elsőfokú bíróság a Pp.141.§ (6) bekezdése és 3.§ (3) bekezdése alapján az alperesek terhére értékelve megállapította, hogy az alperesek nem tudták megdönteni a hitelezői érdekek sérelme tekintetében fennálló törvényi vélelmet. Az alperesek azon védekezése, hogy a felperes magatartása vezetett az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kialakulásához a keresettel szemben eredményre nem vezethetett, mert a megállapítási perben csak a megállapítás feltételeinek fennállását kellett vizsgálni.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy „az ügyvezetési kötelezettségük során a hitelezők érdekeinek elsődlegességével jártak el”, ezért felelősségük a hitelezői követelések kielégítetlenségéért nem állt fenn. Sérelmezték, hogy a személyes meghallgatásukat az elsőfokú bíróság erre vonatkozó indítványuk ellenére sem foganatosította. Becsatolták a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt eljárásban az I. és II.r. alperesek által tett nyilatkozatokat tartalmazó jegyzőkönyvet, ennek kiegészítésére, továbbá a jelen perrel kapcsolatos releváns tényekre kérték a személyes meghallgatásukat, aminek az elsőfokú bíróság nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Cstv.33/A.§ (2) bekezdése szerinti vélelemre alapozta, de nem vette figyelembe, hogy e vélelem is megdönthető, ami nem korlátozott a bizonyítási eszközök tekintetében. Személyes meghallgatásuk megfelelő bizonyítékkal szolgálhatott volna arra, hogy az adós ügyvezetőiként a tevékenységüket a hitelezői érdekek elsődlegességének figyelembevételével végezték. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét a felperes okozta szándékos, szerződésszegő magatartásával, mert az adóssal a kötött szerződéséből eredő fizetési kötelezettségének csak részlegesen tett csak eleget. Mivel az adós egyetlen szerződéses partnere a felperes volt, ezért a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet senki más nem tudta előidézni csak a felperes.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság többszöri felhívása ellenére

sem tettek az alperesek értékelhető nyilatkozatot, és bizonyítási kötelezettségüket sem teljesítették. Kifejtette, hogy az alperesek személyes előadása önmagában alkalmatlan az őket terhelő bizonyítás sikerességéhez, egyéb bizonyítási indítványt pedig nem tettek. Az a körülmény, hogy az adós csupán a felperessel állt szerződéses kapcsolatban alkalmatlan annak a bizonyítására, hogy a felperes lenne az oka az adós pénzügyi ellehetetlenülésének.

A fellebbezés nem alapos.

A fellebbezés kapcsán az ítéletábra mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nem volt, az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a határozatát, amelyet a Pp. 221.§-ban foglaltaknak megfelelően indokolt meg.

Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§-a szerint helyesen, okszerűen, összességükben értékelve a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései is helytállóak. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is teljes egészében egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§. (3) bekezdése).

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, Cstv. 33/A.§ (2) bekezdése szerint, a konkrét esetben vélelmezni kellett a hitelezői érdekek sérelmét, mert az alperesek nem tettek eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek. Ebből következően a fennálló törvényi vélelemre tekintettel - e tényállási elem vonatkozásában - a bizonyítási teher megfordult, és az alperesek voltak kötelesek bizonyítani, hogy az ügyvezetési feladataikat a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a fenti törvényi vélelmet a felperes, mint hitelező érdekének sérelmét illetően az alperesek nem tudták megdönteni. A Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére sem tudták bizonyítani, hogy, ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, ezért a hitelezői érdeksérelem körülményét - a Cstv. 32/A.§ (2) bekezdése és Pp. 3.§ (5) bekezdésének utolsó fordulata alapján - az ellenkező bizonyításának hiányában valónak kellett tekinteni.

Az alperesek a fennálló törvényi vélelmet a személyes meghallgatásukkal kívánták megdönteni. Az elsőfokú bíróság az alperesek indítványának megfelelően őket a 2013. szeptember 18-i tárgyalásra a személyes megjelenés kötelezettségével idézte, amelyen szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg. Ekkor az alperesi képviselő úgy nyilatkozott, hogy mivel csak a II.r. alperes - betegség miatti távollétét - tudja kimenteni, ezért kizárólag az ő személyes meghallgatására vonatkozó indítványát tarja fenn. Alaptalan ezért az

alpereseknek az a fellebbezési hivatkozása, hogy mindegyikük személyes meghallgatására volt indítványuk. Az I.r. és a III.r. alperes távolmaradását pedig a Pp. 206.§ (2) bekezdése alapján a per adataival egybevetett mérlegelés alapján az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte úgy, hogy az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni.

A II.r. alperes személyes meghallgatására vonatkozó indítványt pedig az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte. Az alperesi képviselő ugyan arra hivatkozott, hogy az ő meghallgatásával kívánja bizonyítani, hogy a felperes, mint hitelező érdekeinek megfelelően járt el, de ennek ténybeli alapjaként ugyanakkor csupán arra hivatkozott, hogy ez abban nyilvánult meg, hogy a II.r. alperes egyeztetést kezdeményezett a felperessel. Egyéb tényállítás hiányában viszont önmagában ez a körülmény alkalmatlan annak a bizonyítására, hogy az alperesek az ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták. A tárgyalásokba bocsátkozás és egyeztetés ugyanis önmagában nem jelenti azt, hogy az alperesek az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették volna a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, vagy az adós legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Azt a fellebbezési hivatkozást pedig, hogy az „adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét a felperes idézte volna elő azzal a szándékos magatartásával, hogy az adóssal kötött szerződésből eredő fizetési kötelezettségének csak részben tett eleget” önmagában cáfolja a Fővárosi Bíróság a 2012. november 29-én kelt - és 2013. január 24. napján jogerőre emelkedett - 8.G.41.852/2010/41. sorszám alatti ítélete. E jogerős ítélet ugyanis a jelen per felperesének keresetével egyezően kötelezte az adóst a hitelezői igényként is bejelentett felperesi követelés megfizetésére, és alaptalannak találta az adós ott előterjesztett beszámítási kifogását. Ehhez az ítélethez a Pp. 229.§ (1) bekezdése szerinti anyagi jogerőhatás fűződik, ami azt jelenti, hogy e jogerős ítélethez, mind a bíróság, mind a felek kötve vannak. (res iudicata) Ezért az alperesek a jelen perben már nem tehetik vitássá azt, hogy a felperes az adóssal szembeni szerződéses kötelezettségeit szerződésszerűen teljesítette.

A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése törvényi tényállási elemei bizonyítottsága folytán az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése alapján helytállóan állapította meg az alperesek ügyvezetői felelősségét. A fellebbezésben felhozottak a kifejtettek szerint az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperesek a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélőtábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével bruttó 31.750.- forintban állapította meg, amelynek viselésére az alperesek a Pp. 82.§ (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek.

G y ő r , 2014. április 16.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: